

Ν ιν κρατούσσα ττὴν μπούκα τοῦ ντουφεκίου μου. "Ητανε μικρή καὶ φορούσε ἀκόμα τὴν παχειὰ χειμωνιάτικη γούνα τῆς κοκκινωπή καὶ γυαλιστερή στὰ πλευρά. κάτασπρο σὰν τὸ χιόνι στὴ κοιλιά. Δὲν ἔβλεπε τὴν οὐρά της, γιατὶ μόνο τὸ μισὸ κορμί τῆς πρόσδελε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φτέρες. ἀλλὰ τὴ μάντενα φουντωτὴ καὶ στὸ χρῶμα τοῦ καλοψημένου ψωμιοῦ. "Η μουσούδα καθηρή, τὰ μάτια ζωηρὰ. τ' αὐτιὰ δλόρθα τί ὅμορφη ἀλεποῦ, ἀλήθεια.

"Η πρώτη μου ἀλεποῦ! Ἄλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴ σκοτώσω ἔτσι δὰ, ἀκίνητη κι' ἀνυπεράσπιστη. Τὸ νὰ τὴν ἔχει μπροστά μου στὸ ἔλεός μου, καὶ νὰ νοιώθω μέσα μου αὐτὴ τὴ σιγουριὰ ὅτι θὰ μπορούσα νὰ τὴ σκότωνα ὅποτε ἥθελα. τραβώντας ἀπλῶς τὸ σκανδάλη μ' ἔκανε νὰ νοιώθω ἔνα παράξενο σκίρημα στὴν καζιδιά. Μάλιστα ποτὲ πρὶν δὲν εἶχα δοκιμάσει τέτοιο αἰσθημα πληρότητας, τέτοια περηφάνεια γιὰ τὴ δύναμί μου. Οὔτε κι' ὅταν εἶχα σκοτώσει τὸ πρώτο μου ζαρκάδι. τότε ποὺ εἶχα πάρει τόσα συγγαρητήρια ἀπ' τὰ κολὰ «ντουφέκια» τῆς παρέας. Συγγαρητήρια ἐξ ἄλλου ποὺ τάξιζα, γιατὶ εἶχα οίδει «στὰ πεταχτὰ» ἀνάμεσα σὲ δυὸ θάμνους ἀπὸ ἔξηντα μέτρα ἀπόστασι κι' εἶχε πέσει μονοκόμιματο σὰν λαζ. Ἄλλὰ τότε δὲν εἶχα τὸν κακοῦ ὅπως τώρα ν' ἀπολαύσω τὴ δύναμί μου. Εἶχε γίνει σὰν ἀστραπή... Σήμερα, ἀπεναντίας, μπορούσα νὰ χαίρουμαι ἀνετα τὸ αἴσθημα τῆς ἀγαλλίασης ποὺ νοιώθει ὁ φονιάς. Ὅταν ἔγινε σίγουρο τὸ θῦμα του... "Η ἀλεποῦ δὲ μπορούσε ὅ,τι καὶ νάκανε, νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ θάνατο. "Ητανε γραμμένο ἔκει σ' αὐτὸ τὸ ἀτσαλένιο ὅπλο, ποὺ δρόσιζε τὸ γέρι μου σὰν τὸ νερὸ τῆς πηγῆς! "Ογι δὲ θὰ τὴ σκότωνα ἀμέσως. Σὲ λίγο θὰ χτύπαγα τὸ πόδι μου στὴ γῆ. Ἡ ἀκόμα καλύτερα, θὰ τὴ φώναζα μὲ σιγανὴ φωνή: «'Αλεποῦ! μικρὴ ἀλεποῦ!». Θ' ἀναπτυδούσε. θὰ τρόμαζε. θάκανε νὰ φύγῃ καὶ θάφευγε σὰν ἀστραπὴ ἀνάμεσα στὶς πυκνὲς φτέ ες καὶ στὸν σωρὸν τὰ εερά κλαοιά! Τότε μόνο, ἀκολουθώντας τη μὲ τὸ μάτι, θὰ σκόπευα καὶ θάρριχνα τὴ θανάσιμη βολή... Θάχε ἀκόμα καὶ τὴν πιθανότητα νὰ σωθῇ: μιὰ ἀπότομη μεταβολὴ, ἔνας ξαφνικὸς ἐλιγμός! Καὶ θὰ χαιρόμουν ἵσως ἀν γλύτωνε ἔτσι τὴ ζωὴ της! Ξαφνικὰ ἔκανε λίγα βήματα μπροστὰ, τὴν ἔβλεπα τώνας δ' .. "Επειτα ἔνα ἀγάλαφρο ούστηρα πέρασε μέσ' ἀπ' τὰ πλατάνια καὶ τὶς λόχυες, φέρνοντάς μας μιὰ τόσο δυνατὴ εύωδιὰ ἀπὸ ὄργωμένη γῆ κι' ἀπὸ ἀγράυλη, ὡστε κι' οἱ δύο μας συλλάβαιμε ταυτόγρονα τὴν ἴδια βαθειὰ ἐμπνευσι: ἥτανε σάμπως δλὶ κοιλάδα νάχε σκαρφαλώσει πάνω στὴ σκοτεινὴ πλαγιὰ μὲ τὰ ἔλατα, γιὰ νὰ δώσῃ λέες λίγη ζωὴ στὴ τόση ἀκινησία μας. Ἀργά-ἀργά ἡ ἀλεποῦ προχώρησε κάνοντας νὰ τοίζουν ἀνεπαίσθητα κάτω ἀπ' τὰ πόδια της τὰ εερά φύλλα. Κι' ἐνῶ στεκόμουν ἀκίνητος μὲ τὸ μάτι κολλητὰ στὸ γῆρο μέταλλο τοῦ ὅπλου, ἔνοιωσα μιὰ ἀνατριχίλα πίσω στὴν πλάτη μου, σάμπως νάχε πέσει ξαφνικὰ ἡ βραδυνὴ δροσιά. Ὁστόσο δὲν ἥταν αὐτὸ, ἀλλ' ἡ ξαφνικὴ θύμησι τοῦ τί εἶνε πραγματικὰ δ θάνατος. Ἀπ' ἔκεινη τὴ στιγμὴ πὼς δὲν θὰ σκότωνα τὴν ἀλεποῦ... Ἀνάσταινε λίγα βήματα πὸ πέρα, τὴν ἴδια αὐτὴ ἀνούσια καὶ ὀδυνηρὴ μυρουδιὰ ποὺ ἀναδίνεται ἀπὸ τὸν τάφους τῶν ἀνθρώπων κι' ἀπὸ τὶς φωληὲς τῶν ζώων, ὅπου κοίτονται τὰ μουχλιασμένα κόκκαλα καὶ, τόξερα, ἔνοιωθε πὼς ἥτανε θηντὴ, τούτη τὴ στιγμὴ, ποὺ κι' ἔγω ὁ ἴδιος θυμόιουν πὼς κάπου θᾶπρεπε νὰ πεθάνω. Τάχα δὲ θάνοιωθε ξαφνικὰ πὼς δ θάνατος ἥταν ἔκει κοντὰ, δὲ θ' ἀλάφιαζε, δὲ θὰ κοίταζε ὀλόγυρα καὶ δὲ θὰ μ' ἔβλεπε; Ἄλλὰ εἶχα θελήσει πραγματικὰ νὰ τὴ σκοτώσω; Εἶχα μέσα μου ἄλλη ἐπιθυμία, ἔκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιστέψω ἢ ἔνα σπασμὸ τὴν ἀποκάλυψη τῆς παντοδυναμίας μου πάνω σ' ἔνα

λάσμα ἀπὸ σάρκα; Δὲ σκοτῶνει κανεὶς τυνήθως γιὰ νὰ πάρῃ τὴ ζωὴ ἐκεινοῦ ποὺ σκοτώνει. ἀλλὰ γιὰ νὰ δεκαπλασιάσῃ μέττη του τὸ δῶρο τῆς ζωῆς... Ἀργά τὸ χέοι μου χαλάρωσε, τὸ μάτι μου ἀποτραβήνυτκε ἀπὸ τὸ στόχαστρο, γονάτισα μὲ τὸ ἔνα πόδι κι' ἀπόθεσα ἀθόρυβα τὸ ντουφέκι: μου πάνω στὸ νωπὸ χορτάρι. "Επειτα ἀνασκάψηκα καὶ κοίταζα τὸ ζώο πούχωνε τὴ μουσούδα του λίγο παντοῦ ἀνάμεσα στὰ γαμηλὰ φυλλώματα. Τὶ χάρι στὶς κινήσεις τού! Δὲ χόρταινα νὰ τὸ κοιτάζω. Θάχελο νὰ τούλεγα πόσο τὸ θαύμαζα πόσο τὸ λυπόμουνα... Καὶ τὴν ἴδια ὥρα θυμήθηκα μὲ πόνο ὅλα τὰ ζῶα πῶχανε βρῆ τὸ θάνατο ἀπ' τὸ γέρο μου: "Ἐκεῖνος ὁ λαγός ἀνάμεσα στ' ἄλλα ποὺ, πιασμένος σ', ἔνα ξέφωτο, χωρὶς νὰ σκεφτῇ εἶχε πάρει ἔνα δλοῖσιο μονοπάτι, ὅπου τὸν εἶχα σημαδέψει, γελώντας ἔπειτα δυνατὰ μὲ τὴν τούμπα του, ποὺ δὲν ἥταν, ἀλλοίμονο, παρὰ τὸ τίναγμα ἐνὸς κορμιοῦ, ποὺ τοῦχε βρῆ ἀξαφνα ἔνας φριχτὸς πόνος.

— 'Αλεποῦ! Μικρὴ ἀλεποῦ!

Στάθηκε ἀπότομα, κατάπιε μονομάς τὴ κόκκινη γλωσσίτσα της κι' ἔστρω τὸ κεφάλι ποὺ τὸ μέρος μου.

— 'Αλεποῦ! "Ομορφή ἀλεπουδίτσα!

Μὲ κοίταξε, γεμάτη ἀπορία, τὸ ἴδιο ἀκίνητη ὅπως κι' ἔγω. Μόνη ἡ κόκκινωπή καὶ φουντωτὴ ούσια της ἀργοκινιόταν ἀλαφρά, πολὺ ἀλαφρά. Δὲν τρόμαζε ἀπ' τὸ κάλεσμά μου! Δὲν ἔφευγε! "Ενοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ στρέφεται, μέσα στὸ στήθος μου, νὰ στρέφεται πρὸς τὸ φῶς μέσα σ' ἔνα λεφτό, ἔγινε μέσα μου μιὰ ἀπέραντη, ἔχειλη χαρά...

— 'Αλεποῦ! "Ελα δῶ, μικρὴ ἀλεποῦ! "Ελα ἄφοβα! ψιθύρισα μὲ φωνὴ πνιχτὴ παρακαλεστή.

Θὰ γινόταν τάχα τὸ θαύμα; Τὸ ζώο θάρχόταν τάχα κοντά μου, θὰ μύριζε τὸ χέρι μου, τὶς μπόττες μου καὶ δίχως νὰ φοβηθῇ θὰ καθότανε νὰ τὸ χαϊδέψω; Φάνηκε νὰ τὸ πῆρε ἀπόφασι, ἔκανε μερικὰ ἀθόρυβα βήματα πιὸ κοντὰ, κι' ἔπειτα κοντοστάθηκε, σὰ νὰ μετάνοιωσε: δχι αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνη! Γιὰ πάρα πολλοὺς αἰῶνες, τὰ ζῶα τῶν δασῶν εἶχανε ξεγελαστῆ, εἶχανε πιαστὴ σὲ παγίδες κι' εἶχανε βρῆ τὸ θάγατο, ἀπ' αὐτὰ τὰ δόλια καὶ σκληρὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, ποὺ ἔγω ἡμουνα γυιός τους! "Οχι αὐτὸ δὲ γινότανε. Τότε, ρίχνοντάς μου μιὰ τελευταία μαστιά ποὺ θὰ τὸ θυμάμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἡ ἀλεποῦ ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νασῶντη, καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκιερὸ δάσος: Στάθηκα πολλὴν ὥρα ἀκίνητος, κοιτάζοντας τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου τὸν εἶχα δῆ νὰ χάνεται κι' ἐλπίζοντας ἵσως φανῆ.

Κανένας δὲν εἶχε μπορέσει νὰ οίδη ἔστω καὶ μιὰ ντουφεκιά. Τὰ σκυλιὰ δὲ «μύριζαν» κι' ὅταν, τυχαῖα, κανένα ζῷο στίκωνότανε στὸ πέρασμά της, βρισκότανε πάντα προφυλαγμένο πίσω ἀπὸ πυκνὰ φυλλώματα, ποὺ ἐμπόδιζαν τὸ κυνηγό νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τὸ σημαδέψῃ.

— Εἶνε ἀκατανόητο! συμπέρανε δ Κλειμάν, κοιτάζοντάς με.

Καὶ ξάπλωσε φαρδὺς-πλατὺς πάνω στὸ χορτάρι, λυώνοντας μὲ τὸ βάρος τοῦ κορμοῦ του μιὰ πρασιά μενεξέδεις, ποὺ ζεσταμένοι ὅλη τὴ μέρα ἀπ' τὸν ἥλιο, ἀνάδιναν μιὰ τόσο δυνατὴ εύωδιὰ. ὡστε γινότανε σχεδὸν ἀβάσταχτη. Δὲν ἀπάντησα, ἀπο-

οφημένος ὁ διάρκηρος ἀπὸ τὴν ἀνείπωτη γαρά μου. Εἶχε λοιπὸν ἔρθει ἡ τόσο ποθητὴ αὐτὴ μέρα, ποὺ δὲ θάνατος θ' ἀρνιούνταν, νάνε πιὰ στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ τὸ εὔκολο καὶ ἀτέλειωτο νόμισμα, ποὺ τὸ μοιράζανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πεισθούνε γιὰ τὸν πλοῦτο τους, κι' ἀκόμα γιατὶ νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ ἔκφράσουν δλο τὸ μῆσος ποὺ μ' αὐτὸ εἶνε ποτισμένη ἡ μισὴ καρδιά τους: Οἱ σύντροφοί μου εἶναν ἀποκοιμηθῆντες ἀπὸ τὸν πόνο, ἀλλὰ ποτὲ τὴ γλύκα τὴν ἀναγένωνται αὐτὸ ποὺ θάπτεται νάνε πάψει νὰ εἰνε: ἀνοιχτὰ, ἀγνά, δημοσίες τὸν καρπὸ ποὺ ήσαν μικρὰ παιδιά. Καὶ λαχτάρησαν ξαφνικά νὰ πιστέψω, δτὶ τὴν ἴδια ὥρα, σ' δλόκληρο τὸν Κόσμο, οἱ ἀνθρώποι ξαφνικοί τούς αὐτοὺς ἀπότομοι τὸν πόνον, ποὺ έργαζον μεταξύ των διάφορων τούς, μέσα στὰ πράσινα χαλιὰ ὅπου ἀραδιάζονται οἱ ἀφηρημένοι ἀριθμοὶ τῶν νεκρῶν. "Ητανε τάχα τὸ ξαναγύρισμα στὴ χαρά; Τὸ δροσερὸ ἀνοιχτόκιο ἀγέρι σηκώθηκε κάπου στὴν κοιλάδα, κούνησε ἀπαλὰ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων, κατέβηκε ὡς τὸ ξέφωτο, κι' ἔκει, πάνω στὸ χαμηλὸ χορτάρι ἀπλώθηκε ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα του. "Ενας σκύλος ποὺ διένειρε όποιανε τὴ σούπα του βόγγηδε σιγανά. Κάποιος κυνηγός, ποὺ δὲ ξωτας τὰ ράπτα τὸν υπνό του, γύρισε, κοιμισμένος καὶ ξάπλωσε μὲ τὴν κοιλιὰ, κι' ἀπλώσει τὰ κέρια πάνω στὴ γ. σὰν νάθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

**

"Υστερώτερα, ὅταν τὸ δρόμητικὸ κῦμα τῆς εύτυχίας μου κοπάστη καὶ καταγαλιάση μέσα μου, θάτερώτερα. Θὰ ευπνήσω τὸν συντρόφους μου. Θὰ τοὺς φωνάξω αὐτὴ τὴν ἀποκόλυψη, πούνε πολὺ διάρεια γιὰ μένα μόνο. Θὰ τὴ δοῦνε νὰ ξεχύνεται ἀπὸ μέσα μου σὰν μιὰ βρύση αἷμα. Θὰ τοὺς πιτσιλίση, δτὶ κι' ἄν κάνουν γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουν, γιὰ νὰ προστατέψουν τὴ ψυχή τους, πούνε ἀπὸ πολὺ καρπὸ ποταγμένη στὸ νόμο τοῦ ἐγκλήματος. Θὰ πρέπει νὰ μὲ πιστέψουνε. Θὰ πρέπει κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους νὰ φωνάξουν στὸν πράσινο ἀγέρα τὴν καινούργια πίστη τους στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἀγάπη! "Άλλες φωνὲς θὰ τοὺς ἀπαντήσουν τότε, ποὺ θᾶρχωνται ἀπ' τὶς μακρυνές βουνοκοφές, καὶ τότε, ἀπὸ κορφὴ σὲ κορφὴ, τὸ μεγάλῳ μήνυμα θ' ἀγκαλιάσῃ τὴν ἀπεραγωσύνη τῆς γῆς: «Δὲ θὰ ξανασκωτόσουμε ποτὲ πιά! Εἶνε τὸ ξαναγύρισμα στὴ χαρά!»

Το Κεντρι Μας

* Τί θά γίνη, τέλος πάντων, μὲ τὴν ἑνάτη; Δηλαδή, όχι τὴν Ἐνάτη Συμφωνία, ἀλλὰ τὴν ἑνάτη Ε.Σ.Σ.Ο. Θ' ἀπολυθῆ, δὲν θ' ἀπολυθῆ, θὰ «σπάσῃ» ἡ, ὅπως ἀκούστηκε κάποιος συνάδελφος νὰ λέη, ἀντὶ νὰ «σπάσῃ», θὰ πληρώσῃ τά... σπασμένα τῆς ὄγδοης;

'Ἐν τῷ μεταξύ, γιὰ τοὺς συνάδελφους τῆς ἑνάτης δὲν ἔχει καθόλου ἐνὶ ὁ μῆνας. 'Αντιθέτωνται στὰ καρδιά, πού... δὲν ἔχουν οἱ ἀρβύλες τους, καὶ καταριῶνται τὴν... ἀρβύλα ποὺ κυκλοφορεῖ ἐδδομῆντα δυὸ φῆμες τὴν ὥρα.

Γ' αὐτὸ καὶ κάποιος συνάδελφος τῆς ἑνάτης, ἀκούστηκε μονολογῶν :

— Μᾶς τάραξε ἡ ἀρβύλα, βρὲ ἀδερφέ! Χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ποιὰ ἀρβύλα ἐννοοῦσε...

* Αὐτὸ διὰ τοὺς ἀμυήτους στὴ φανταρίστικη γλώσσα :

Τὸ ρῆμα «σπάω» θὰ πῆ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο φυσικά... σπάω! (Σᾶς φώτισα!).

Γιὰ τοὺς φαντάρους ὅμως «σπάω» δὲν θὰ πῆ σπάω, θὰ πῆ «ἀπολύματι»!

— Σπάμε, ἀδερφέ μου!

— Πότε σπάς, συνάδελφε;

Γ' αὐτό, ἀγαπητοί μου ἀμύητοι στὴ φανταρίστικη... σανσκριτική, νὰ μὴν παραζενεύεστε καὶ φοβᾶστε σπασίματα, ὅταν ἔνας φαντυρος οᾶς λέη, τρίβοντας ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια του καὶ δίνοντάς σας καὶ μιὰ καρπαζία ἀπέ... χαρὰ πάλι :

— Σπάμε, ἀδερφέ μου!

* Τὸ φλέγον ζήτημα στὸ Α.Ε.Τ.Ο. εἶνε οἱ πόντοι γῶν μαλλιών. 'Η διαταγὴ εἶνε νὰ ἐλυττωθοῦν. 'Άλλὰ πόσο; Πέντε πόντους, τρεῖς πόντους; δύο πόντους; Οἱ συνάδελφοι μὲ τὸ ζήτημα τοῦ μεγέθους τῶν μαλλιών τους τραβάνε τά... μαλλιά τους!

— "Ελα ἔδω, Στραβόγιαννε, λέει ὁ λοχαγὸς σὲ κάποιον. Τὰ μαλλιά σου εἶνε μεγάλα,

νὸ τὰ ἐλαττώσης.

— Τὰ ἐλάττωσα, κύριε λοχαγέ.

— Πῶς; Αφοῦ τὰ βλέπω... Καὶ τοῦ πιάνει τὸ τσουλούφι, ποὺ μένει ἔξω ἀπ' τὸ δίκουχο, καὶ τὸ τραβάει.

— Νάτα. 'Εμένα θὰ μοῦ πῆς; συνεχίζει ὁ λοχαγός.

— Ξέρετε, δὲν εἶνε μεγάλα, κύριε λοχαγέ, οι ταντάρι ὁ Στραβόγιαννος. Εἶνε... ἐλαστικά!

* Στὸν κινηματογράφο. Προβάλλεται μιὰ ταινία σχετικὴ μὲ τὴν Καλιφόρνια. 'Υδατοπώσεις, φράγματα, ἔρημοι, βουνά, χωράφια κακί... θηλυκά! Θηλυκὰ μὲ κάθε ἄλλο παρὰ σκανδαλιστικὴ περιβολή, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία τὸ Τάγμα σύσσωμο... ἀναστενάζει!

— 'Αμάν, ἀμάν!

— Ψυχή μου!

— "Οοοσα!

— Κάνε στάσι κινηματογραφιτζῆ!

Τὸ περίεργο εἶνε πὼς ἔκεινοι ποὺ φωνάζουν κι' ἀναστενάζουν περιστότερο εἶνε ἔκεινοι ποὺ μόλις χθὲς γύρισαν ἀπ' τὴν 'Αθήνα!

Ψυχολογία φανταρίστικη. "Ενα μῆνα νὰ γυρίζῃ στὴν 'Αθήνα, μόλις ἐπιστρέψῃ στὸν καταυλισμὸ τῆς μονάδος του ἀναστενάζει γιὰ φουστάνι!

— "Ολα του καλά, λένε οἱ φαντάροι τοῦ Α.Ε.Τ.Ο. γιὰ τὸ νέο διοικητή τους. "Ολα του καλά, ἔκτὸς ἀπὸ τὶς εἰκοσιτετράωρες! Τὴ μισὴ ἄδεια τὴν τρῶς στὸ πήγανε, τὴν ἄλλη μισὴ στὸ ἔλα, πότε νὰ ξεσκάσῃς;

Γ' αὐτὸ κι' ὅταν ρώτησαν ἔνα συνάδελφο, ποὺ εἶχε πάρει εἰκοσιτετράωρη :

— Εἶχες πάσει στὴν 'Αθήνα;

— "Εδωσε τὴν ἔξῆς ἀπάντησι :

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια: δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν πήγα. Γιατὶ πρὶν πάω, ἔφυγα. Καὶ ὅταν ἔφυγα, δὲν εἶχα προλάβει νὰ πάω!

Κι' ἄλλος συνάδελφος, ποὺ ἔφυγε μὲ τρικυμία καὶ γύρισε μὲ φουρτούνα, εἶπε, μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ Α.Ε.Τ.Ο. :

— Εἰκοσιτετράωρη ἄδεια ήταν αὐτή, βρὲ παιδιά, ή εἰκοσιτετράωρο... καψόνι!

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

Τὴν ἀπόφασι τὴν πῆρα δψε-σδῦσε... 'Α!... Εἶμαι ἄνθρωπος τῶν μενάλων καὶ γοργῶν ἀποφάσεων ἐγώ. "Οχι συμβούλια καὶ διαδούλια. "Οχι σκέψεις καὶ δισταγμούς. Μπάμ! Καὶ κάτω! 'Άλλὰ γιὰ με καὶ τὴν ἀλήθεια τὸ μαχαίρι ἔφθασε στὸ λαϊμό. Στὸ κόκκαλο! Δὲν υποφερόνταν αὐτὴ ἡ κατάστασι. Φρερρρρ! 'Ο ἐπιλοχίας. "Ολοι κάτω. 'Ακόμα! Τρέξε γρήγορα. Πήγαινε ἔδω. Πήγαινε ἔκει. Φέρε τὸ ἔνα. Πάρε τὸ ἄλλο. Κουβάλησε ἔκεινο. Πέταξε αὐτό. Καὶ ἡ γλώσσα μου πεταγόταν μιὰ σπιθαμὴ ἔξω. "Α! Τοὺς μπαγάσηδες! "Αχ! Τοὺς ἔξυπνάκιδες! Τὴν βόλεωσαν μιὰ χαρά. Δήλωσαν μιὰ εἰδικότητα, ἄραξαν τὴν ἀρίδα τους καὶ τὴν περνούσαν κοτσάνι. Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει. Μιὰ εύκαιρια περιμενα κι' ἐγώ. Καὶ νὰ ποὺ δὲν ἄργησε νὰ φανῆ.

— Ποιὸς έρει ἀπὸ μαγειρική; εἶπε μιὰ μέρα δὲ λοχαγός.

— 'Εγώ!... φώναξα δυνατὰ καὶ πετάχτηκα μπροστὰ γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εύκαιρια.

— Ξέρεις νὰ μαγειρεύεις;

— Ούουουου! 'Ολόκληρη τὰ γαλλικὰ καὶ τὴν τούρκικη κουζίνα τὴν ξέρω ἀπ' ἔξω.

"Ασχετα ἀν δὲν γνώριζα οὔτε τί θὲ νὰ πῆ αὐτό. Γ' αὐτὸ, ἀδελφὲ, σκέφτηκα, δύσκολο εἶνε νὰ βράσης μιὰ φασούλαδα; Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὅλο κέφι καὶ χαρὰ ἀρχισα τὴ δουλειὰ τοῦ μάγειρα. Καὶ σὰ νὰ τὸ περίμενα ἔτυχε νᾶνουμε φασούλαδα. "Έβρασα τὸ νερὸ καλὰ-καλὰ καὶ κατόπιν ἀμόλησα τὰ φασόλια. 'Ηλθε ὁ ἀρχιμάγειρας. Δοκίμασε τὸ φαγητὸ καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Βρὲ, τὰ ζεμάτισες τὰ φασόλια:

— Τί λές...

— Αύτὰ, τώρα, ρὲ μουλάρι, δὲν βράζουν οὔτε σ' ἔνα χρόνο.

— Βρὲ, ἀμάν! μουρμούρισα.

Τὰ δοκίμασα κι' ἐγώ κι' ἔμεινα κατάπληκτος. Εἶχαν γίνει τὰ ἀφιλότιμα σὰν κακὲς γηρές. Καὶ τώσα ὅλο καὶ ζάρωναν, ὅλο καὶ σούρωναν.

"Ηλθε ὁ λοχαγὸς ἀπὸ τὴν πορεία καὶ παρ' ὅλη τὴν γκρίνια τους, τί νὰ κάνουν, τὰφαγαν. Κι' ἔτσι τὴν γλύτωσα ἀπὸ τὸν λοχαγό. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ μετέθεσαν στὸ ρόφημα. Πήδησα ἀπὸ τὴ γαρά μου κι' ὀρκίστηκα νὰ πάρω τὸ τάμα ποὺ ἔταξα στὸν "Άγιο Βασίλειο καὶ νὰ μὴ τὸν γελάσω.

Τὸ πρωΐ ξύπνησα λίγο νωρίς. "Έβρασα τὸ τσάι καὶ... μετὰ πέταξα τὴ ζάχαρι. Καὶ ὅταν ἡ σάλπιγγα κτύπησε ρόφημα, ὅλο χαρὰ καὶ εύτυχία ἀρχισα νὰ κάνω τὴ διανομή. Μὰ ξαφνικὰ τὸ κακό... τὸ κάζο ἔσπασε. Μιὰ καραβανιὰ μούρθε κατακέφαλα. Δηλητήριο! Δηλητήριο! ὠρύοντο οἱ στρατιώτες καὶ οἱ καραβάνες σηκωνόντουσαν ἀπειλητικὲς στὸ κεφάλι μου. Βάζω λίγο στὸ στόμα μου... Καὶ τὸ βάζω στὰ πόδια. Λαχτάρα! Μὲ γέλασε τὸ ἄτιμο τὸ κουτί. "Αχ! Τὸ μπαγάσικο! Τὸ χρουσούζικο! "Ηταν τόσο ὅμοιο μὲ τὸ ἄλλο. 'Αντὶ γιὰ ζάχαρι... εἶχα οἶσει τὸ ἀλάτι. Πίσω μου ὁ λόγος μου μὲ πῆρε στὸ κατόπι. Μὲ γράπωσαν. Καὶ σηκωτὸ μὲ πῆραν στὸ λογαργό. Τώσα νάμαι. Κουρεμένος, καὶ ξαπλωμένος στὸ πειθαργεῖο. Μὰ δὲν ξέρω ἂν στάθηκα τυχερὸς ἢ ἀτυχος!... 'Ωραία, μὰ τὸ Θεό, εἶνε καὶ ἔδω. Βρήκα ένα νουζούρι ποὺ μῆνες εἶχα νὰ δρῶ. Φαῖ καὶ ξάπλασασα!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

Πολλά πράγματα έγραφησαν
άλλα λίγα έχουν κατανοηθή ἐν
σχέσει μὲ τὴν φύσι καὶ τὴν λει-
τουργία τῆς Κόμινφορμ. Ὅπως
σὲ τόσες ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς
σοβιετικῆς δυνάμεως. ἔτσι καὶ
στὴν Κόμινφορμ ὁ δυτικὸς κό-
σμος ἀπέδωσε ἴδιότητες καὶ
λειτουργίες τὶς ὅποιες δὲν ἔχει
στὴν πραγματικότητα. Τὸ μυ-
στήριο ποὺ περιβάλλει τὴν Κό-
μινφορμ δημιουργήθηκε καὶ καλ-
λιεργήθηκε προσεκτικὰ ἀπὸ τὴν
ἐξαιρετικὴ ἑκείνη ἀσφάλεια μὲ
τὴν ὅποια ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνη-
σι περιβάλλει τόσο ἐπιτυχῶς
κάθε τῆς πρᾶξης. Ἔτσι ὁ δυτι-
κὸς κόσμος ὑποχρεώθη νὰ κρίνῃ
ἀπὸ ἔξωτερικὰ φαινόμενα, καὶ
ἵνθι εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ
Κόμινφορμ ἀνέλαβε τὸ ἔργον
τῆς Κομιντέρν. Ἡ ὅποια διελύθη
εἰς τὴν Μόσχαν κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τοῦ τελευταίου παγκοσμί-
ου πολέμου.

Τὰ γεγονότα ὅμως εἶνε ἀ-
πλούστερα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦ-
με νὰ ἐννοήσουμε τὴν σύνθεσι
καὶ τὸ ἔργον τῆς Κόμινφορμ. ἐ-
ὰν προηγουμένως δὲν γνωρίζου-
με τὴν ἔξελιξι τῆς ἐσωτερικῆς
διαρθρώσεως τοῦ Μπολσεβικοῦ
κόμματος, τῆς Σοβιετικῆς
Ἐνώσεως καὶ τῆς ἐξωτερικῆς
πολιτικῆς τῆς σοβιετικῆς Κυβερ-
νήσεως μεταξὺ τῶν δύο παγκο-
σμίων πολέμων.

Ἡ θεμελιώδης διαφορὰ μετα-
ξὺ τῆς Κομιντέρν, Ἡ ὅποια ἔ-
δρασε ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ
1919 μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ
1943, καὶ τῆς Κόμινφορμ, Ἡ ὅ-
ποια 1δούθη τὸν Ὁκτώβριον τοῦ
1947, μπορεῖ νὰ ἔρμηνεθῇ ἀ-
πὸ τὶς διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν
μεταξὺ τοῦ Μπολσεβικοῦ κόμ-
ματος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λέ-
νιν, καὶ τοῦ κόμματος ἑκείνου
τὸ ὅποιον ἐπρόβαλλε ὑστερα ἀ-
πὸ τὶς μεγάλες ἐκκαθαρίσεις
τῶν τελευταίων ἔτῶν. Ἡ Κομιν-
τέρν ἀντανακλοῦσε τὸ κόμμα δ-
πτως ἥτο ὑπὸ τὸν Λένιν. Ἡ Κό-
μινφορμ ἀντικατοπτρίζει τὸ κόμ-
μα ὅπως εἶνε ὑπὸ τὸν Στάλιν.

Εἶνε ἐπομένως ἀναγκαῖο γὰ-
ξετάσουμε συντόμως ὠρισμένα
σημεῖα τῆς ἱστορίας τοῦ Μπολ-
σεβικοῦ κόμματος, διὰ νὰ κα-
τανοήσουμε πῶς δημιουργήθηκε
ἡ Κόμινφορμ, τὸ ἔργον τῆς, καὶ
πρὸ πάντων τὰς σχέσεις τῆς
πρὸς τὸ Μπολσεβικὸ κόμμα
καὶ τὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ κόμ-
ματα.

Τὸ Μπολσεβικὸ κόμμα ὑπὸ
τὸν Λένιν κατέλαβε τὴν ἔξουσί-
αν τὸν Ὁκτώβριο τοῦ 1917 εἰς
μίαν γώραν Ἡ ὅποια εἶχε συ-
τριβὴ κι' ἀποδιοργανώθη ὑστε-
ρα ἀπὸ ἕνα μακρὸ πόλεμο. Τὸ
κόμμα δὲν ἀντιμετώπιζε μόνον
τὰ προβλήματα τῆς παγιώσεως
τῆς νεοκερδιθείσης δυνάμεως
του καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως
τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως ἐντὸς
τῶν δρίων τῆς τότε Ρωσίας, ἀλ-
λὰ ἀντιμετώπιζε ἐπίσης τὸ πρό-
βλημα τῆς προστασίας τοῦ νέ-
ου καθεστῶτος ἐναντίον ἐνὸς ἔχ-
θρικῶς διατεθειμένου κόσμου.
Τὰ προβλήματα ἥσαν τόσο πε-
ρίπλοκα, καὶ Ἡ ἔποχὴ ἥτο τόσο
ταραχώδης, ὥστε οἱ ἄνδρες οἱ
Φεργίοι ἔκαμψαν τὴν ἐπανάστασιν

ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ

ἥσαν ἀπησχολημένοι κυρίως μὲ
τὸ ζῆτημα τῆς ἐπιβολῆς καὶ
σταθεροποίησεως τῆς δυνάμεως
τῆς ἐπαγαστάσεως.

Μία δικτατορία τοῦ προλετα-
ριάτου ἥσκειτο ὄμαδικῶς ὑπὸ
τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ
Μπολσεβικοῦ κόμματος καὶ ὅ-
χι ὑπὸ ἐνὸς οίουδήποτε ἀνδρός. Αἱ
συζητήσεις ἥσαν ἐλεύθεραι
καὶ συγχὰ μανιώδεις. Αἱ ἀποφά-
σεις ἐλαυνθάνοντο ὑστερα ἀπὸ
παρατεινομένας συζητήσεις. εἰς
τὰς ὅποιας πρωταρχικὴν θέσιν
εἶχε καὶ τὸ προσωπικὸν γόπτρον
τῶν διαπληκτιζομένων ἀρχηγῶν.
ἄλλα ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει. ἐ-
πικρατοῦσε Ἡ σύνεσις. Αἱ νέδει-
ξεις τῆς ἐποχῆς δικυνούν ὅτι Ἡ
ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρας συζητήσεως
καὶ τῆς λήψεως τῶν ἀποφάσεων
διὰ ψηφοφορίας ἥτο καθιερωμέ-
νη ἐντὸς τῆς κεντρικῆς ἐπιτρο-
πῆς.

Ἡ ἀδυναμία τοῦ νέου σοβιε-
τικοῦ Κράτους τὸ ὅποιον δὲν ἔ-
σπαράσσετο μόνον ἀπὸ ἐσωτερι-
κοὺς ἐνόπλους ἀγῶνας, ἀλλὰ ὑ-
φίστατο ἐπίθεσεις καὶ ἀπὸ ἐξω-
τερικὰς ἐπεμβάσεις. κατέστησε
ἐπιτακτικὴν τὴν παροχὴν ἐξωτε-
ρικῆς βοήθειας διὰ νὰ ἐξουδετε-
ρωθῇ Ἡ ἔχθρικότης τῶν ἑνῶν
δυνάμεων. Ἡ βοήθεια αὐτὴ πα-
ρεσχέθη ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ
κόμματα εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἔ-
λαβε τὴν μορφὴν μιᾶς προσπα-
θείας διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἐ-
παναστάσεως εἰς ἄλλα μέρη τοῦ
κόσμου. ἐπὶ τῆς βάσεως ὅτι τὸ
Μπολσεβικὸ κόμμα ἐντὸς τῆς
Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἥδυνατο
μόνον νὰ ἐδραιωθῇ καὶ νὰ ἐπε-
κταθῇ διὰ κοινωνικῶν ἐξεγέρσε-
ων ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως
εἰς περιοχὰς γειτονικὰς μὲ τὴν
Σοβιετικὴν "Ἐνωσιν. Ὁ θεμελι-

ώδης παράγων εἰς αὐτὴν τὴν
πολιτικὴν ἥτο ὅτι οἱ Σοβιετικοὶ
ἀρχηγοὶ ὑπὸ τὸν Λένιν ἀπέβλε-
πον εἰς τὰ μὴ σοβιετικὰ κομματα
νιστικὰ κόμματα διὰ βοήθειαν,
καὶ ταυτοχρόνως προσέφερον εἰς
αὐτὰ τὴν ύποστριξιν τῆς Σοβιε-
τικῆς 'Ἐνώσεως εἰς τὴν ὑπόθε-
σιν τῆς παγκοσμίου ἐπαναστά-
σεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἐσχηματίσθη ἔνας συνεταιρι-
σμὸς μεταξὺ τῶν Σοβιετικῶν
ἀρχηγῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν
μὴ Σοβιετικῶν κομμουνιστικῶν
κεμμάτων. ἂν καὶ οἱ τελευταῖοι
κατεῖχον μιὰ δευτερεύουσα θέσιν
εἰς αὐτὸν τὸν συνεταιρισμὸν.

Αὐτὸν ἀπέτελε τὴν βάσιν
διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς Κομιν-
τέρν εἰς τὴν Μόσχαν. Μερικοὶ
ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀρχηγοὺς
τῆς Κομιντέρν, ὅπως ὁ Βασίλης
Κολάρωφ, πρώην ποωθυπουργὸς
τῆς Βουλγαρίας καὶ ὁ μετέπει-
τα Γιώργης Δημητρώφ. ἔδωσαν
εἰς τὴν δογάνωσιν αὐτὴν μεγάλῳ
ἀνάστημα εἰς τὴν διεθνή κομμου-
νιστικὴν κίνησιν. Οἱ ἄνδρες οἱ
ὅποιοι κυβερνοῦν σήμερα τὰ
κομμουνιστικὰ κράτη τῆς Ἀνα-
τολικῆς Εύρωπης, Ἡ αὐτοὶ οἱ ὅ-
ποιοι ἔνδεχεται νὰ κυβερνήσουν
σύριον, ἥσαν ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν μέλη τοῦ διοικούντος σώ-
ματος τῆς Κομιντέρν. Μεταξὺ
αὐτῶν συγκάταλέγοντο ὁ Κλή-
μεντ Γκότβαλντ, πρωθυπουργὸς
τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὁ Ματίας
Ρακόζι, πρωθυπουργὸς τῆς Ούγ-
γαρίας ἢ "Ἀννα Πάουκερ, ὑ-
πουργὸς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν
τῆς Ρουμανίας, ὁ Παλμίρο Το-
λιάτι, ἀρχηγὸς τοῦ ιταλικοῦ
κομμουνιστικοῦ κόμματος, καὶ
ὁ Βίλελο Πήλκ ἀρχηγὸς τοῦ κομ-
μουνιστικοῦ κόμματος εἰς τὴν
Γερμανίαν.

Τὸ ἔργον τῆς Κομιντέρν δὲν
ἥτο μόνον νὰ προκαλέσῃ ἐπανα-

στάσεις, ἀλλὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν
πολιτικὴν στρατηγικὴν μὲ τὴν
ὅποιαν τὰ διάφορα κομμουνιστι-
κὰ κόμματα θὰ ἥδυναντο νὰ κα-
ταλάβουν νομίμως ἡ παρανόμω-
την ἔξουσίαν. Παραδείγματε
γάριν, Ἡ Κομιντέρν ἐπινόησε τὸ
στρατηγικὰ τοῦ λαϊκοῦ μετώ-
που τὸ ὅποιον ἔδοκιμάσθη διὰ
πρώτην φορὰν εἰς τὴν Γαλλίαν
ὕστερα ἀπὸ τὸν τελευταῖον
πόλεμον εἰς τὴν Πολωνίαν, Ρου-
μανίαν, Βουλγαρίαν. Ούγγαρ-
ιαν καὶ Τσεχοσλοβακίαν.

Ἡ Κομιντέρν καθοδήγησε τὸ
κομμουνιστικὸ κόμμα εἰς τὸν
ἰ-
σπανικὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὁρ-
γάνωσε διεθνῆς ταξιαρχίας καὶ
ἐναύλωσε πλοῖα τὰ διόπιστα
κατακλυσμὸν τὸν θεοφικού-
κρατουμένους λιμένας.

Ἡ Κομιντέρν ἥτο τὸ μαχητι-
κὸν ὅπλον τῆς παγκοσμίου ἐπα-
ναστάσεως καὶ εἶχε εἰς τὴν ὑ-
πηρεσίαν της μερικοὺς ἀπὸ τοὺς
πλέον ἀξιολόγους καταχθούσους
πράκτορας τῆς συγχρόνου ἐπο-
γῆς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας
οἱ ὅποιοι εύρισκοντο εἰς τὴν
ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Κο-
μιντέρν, ἔζων διὰ νὰ πραγματο-
ποιουσον τὰ σχέδια τὰ δόπια εἰ-
χον ἐπινόησει. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι
οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἔλαβον πολύτι-
μον βοήθειαν ἀπὸ τὸν ἔμυθρὸν
στρατὸν ὁ ὅποιος ἥτο εἰς τὰς
χώρας των, ἀλλὰ Ἡ τακτικὴ τὴν
ὅποιαν ἔχρησιμοποίησαν διὰ νὰ
ἀποκλείσουν ἥ νὰ καταστρέ-
ψουν τοὺς μὴ κομμουνιστὰς συ-
νεταίρους των εἰς τὰς πρώτας
μεταπολεμικὰς κυβερνήσεις συ-
νασπισμοῦ, ἥτο μέρος τοῦ στρα-
τηγίας των διόπιστων ἐπαναστάτων
ὅγανον τῆς σοβιετικῆς Κυβερ-
νήσεως.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ εἰς τὰς σχέ-
σεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κο-
μιντέρν τῆς Σοβιε-
τικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς Κο-
μιντέρν ἐμεγάλων, καθὼς ἐμε-
γάλων ἥ δύναμις τοῦ σοβιετι-
κοῦ καθεστῶτος, καὶ ποὸς τὸ
τέλος τῆς ὑπάρχειας τῆς, Ἡ Κο-
μιντέρν εἶγε καταστῆ ἀπόλυτον
ὅγανον τῆς σοβιετικῆς Κυβερ-
νήσεως.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ εἰς τὰς σχέ-
σεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κο-
μιντέρν καὶ τοῦ Μπολσεβικοῦ
κόμματος. συνέπεσε μὲ τὴν ἀ-
νάληψην διόπιστον τῆς Κομιντέρν
ἐκ τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς.
Ἡ σοβιετικὴ κόμματος μεθόδων γρα-
φειοκρατίας ὅπου ἡ λῆψις ἀπο-
φάσεων ἀνετέθη ἐξ διόπιστον εἰς
τὸ πρόσωπον τοῦ Στάλιν καὶ
εἰς τὴν μικρὰν διάδα τῶν συμ-
βούλων του. ἄλλαξε κατ' ἀνάγ-
κην τὰς σχέσεις μὲ τὴν Κομιν-
τ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ Α.Ε.Τ.Ο.

**ΑΡΙΣΤΕΡΑ
Ο ΝΕΟΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΤΟΥ
Β.Ε.Τ.Ο.**

Μέσα σε σεμνή και ἀπέριτη στρατιωτική ἀτμόσφαιρα ἔγινε τὴν 9.6.50 ἡ παράδοσι τοῦ Β'.Ε.Τ.Ο. εἰς τὸν νέον Διοικητήν του Ταγματάρχην κ. Κ. Θεολογίτην.

Οἱ συγκεντρωθέντες στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἔχαιρετησαν μὲν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸν νέον ἀξιωματικόν, ποὺ ἡ Πατρίς ἐδιάλεξε ὡς Διοικητὴν τοῦ Β'.Ε.Τ.Ο.

Ἐντύπωσιν προεκάλεσαν τὰ ἀπλὰ, συγκινητικὰ καὶ πατρικὰ λόγια, ποὺ ὁ κ. Διοικητὴς ἀπήγινε στοὺς συγκεντρωμένους :

«Ἀναλαμβάνων τὴν Διοίκησιν τοῦ Ταγματοῦ —εἶπε— ἔχω στὴν σκέψιν μου ὅλο τὸ τεράστιο ἔργο ποὺ ἐπετέλεσεν ἡ Ἑλλὰς στὸν πρόσφατον ἀγώνα τῆς, ἔχω στὴν ψυχή μου ἔναν ὑπέροχον ὄμνο γιὰ τὰ ἑλληνικὰ νειᾶτα, ποὺ ἔθυσίασαν τὸ πᾶν πάντοτε στὴν Ἑλλάδα κι' ἀκόμη ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου ἕνα ἄλλο ὑπέροχο ἔργο, ἔργο ἑλληνικό, τέκνο μιᾶς ἀκάμη γύνης τῆς Ἑλλάδος, τὴν γύνη τῆς Ἡθικῆς, γι' αὐτὸν θὰ ἔργασθω ἔδω μὲ δῆῃ μου τὴν δύναμιν!».

Ίδιαιτέρως ὁ κ. Θεολογίτης ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς ὑποδειγματικῆς πειθαρχίας, τὴν ὁδοῖαν πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε στρα-

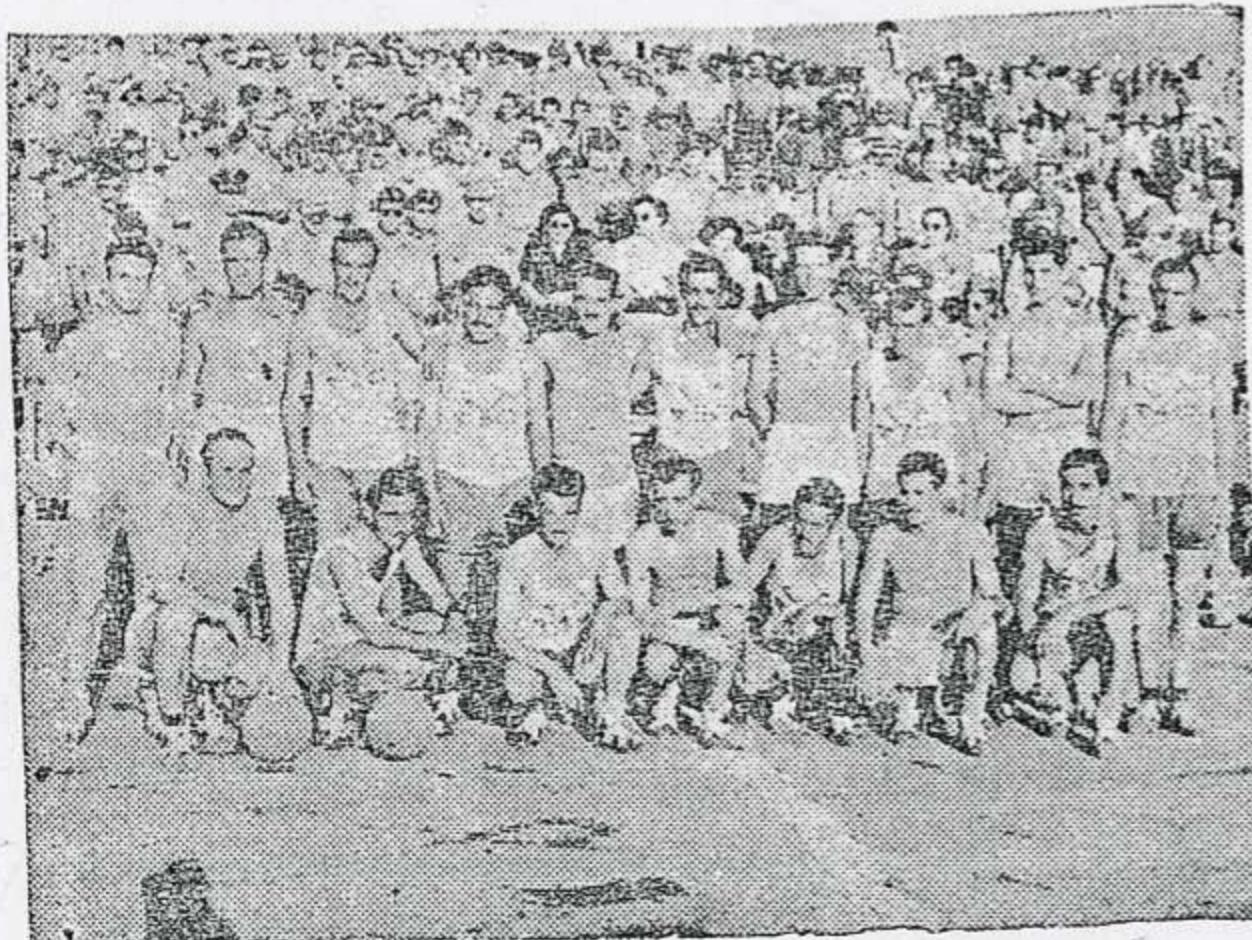
τιώτης, «ἔννοιαν ἀναπόσπαστον μὲ τὴν ὑπαρξίαν κάθε στρατοῦ».

Περαινών, προσεκάλεσεν ἀπαντας, ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας, νὰ συνεχίσουν τὴν εὐγενῆ ὄμηλλαν διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος. «Οπως καὶ πρῶτα —εἶπε— μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο καὶ σεῖς, ἀλλὰ κι' ἔγω, θὰ ἔργασθούμε ἐπὶ τοῦ μόνου μας ἰδανικοῦ : «Ολοὶ καὶ ὅλα γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν Ἑλλάδα».

Ο νέος Διοικητὴς τοῦ Β'.Ε.Τ.Ο. ἔφερε εἰς τὸ Ταγμα τὸν ἀγνὸ ἑλληνικὸ ἀέρα τῆς πίστεως καὶ τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν Πατρίδα ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια ἥλθε.

Υ. Σ.— «Ο Ταγματάρχης κ. Κ. Θεολογίτης ἔξηλθε τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀλβανικοῦ πολέμου. Ἔν συνεχείᾳ κατῆλθε μὲ τοὺς πρώτους τολμηροὺς στρατιωτικοὺς στὴ Μ. Ἀνατολή. Ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι δὲ καὶ ἐντεῦθεν ὑπηρέτησεν ἐνεργῶς καὶ συνεχῶς ὡς διοικητὴς μαχίμων μονάδων ἐναντίον τῶν κομμουνιστοσυμμοριῶν. Ἡ σημερινὴ τοποθετησίς του εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ Β'.Ε.Τ.Ο. τὸν φέρει ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς γένους ἔθνικοῦ ἀγώνος ὑψίστης σημασίας.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ - Α.Ε.Τ.Ο.

Μία φωτογραφία τῶν ὀμάδων μπάσκετ μπώλ 'Αστυνομίας — Α'.Ε.Τ.Ο. πρὸ τῆς συναντήσεως. Ο ἀγών, συναρπαστικὸς μὲ ἐναλλασσομένας φάσεις, ἔληξε μὲ γίκην τῆς ἀστυνομικῆς ὄμάδος.

Τὸ Α'.Ε.Τ.Ο. ἔχει μιὰ πλούσια καλλιτεχνικὴ παράδοσι μὲ πλούσιο δραστηριότητας καὶ πολυμορφία. Μιλούμε γιὰ παράδοσι, ὅχι ἀπὸ παραχώρησι. Οἱ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις ἔχουν γίνει ἀνάγκη καὶ συνήθεια, πήρονται δραγανικὴ θέσι καὶ συνέπεια στὴ διαδικασία τῆς ζωῆς τοῦ Τάγματος.

Τὸ Τάγμα στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲ διέπει μιὰ ψυχαγωγικὴ σκοπιμότητα χωρὶς ἀξιώσεις. Δίνει μιὰ διαρύτερη σπουδαιότητα στὴν προσπάθειά του αὐτὴ, ἐπιμένοντας γὰ τὴν κάνη ύποθεσι πολιτισμοῦ πιὸ πολὺ, παρὰ διασκεδάσεως.

**

Στὶς 11 Ιουνίου ὄργανόθηκε μιὰ καλλιτεχνικὴ γιορτὴ μὲ συμμετοχὴν ὅλων τῶν μουσικῶν συγκροτημάτων, δῆμου δόθηκε ἔνα πλούσιο πρόγραμμα, κυρίως μουσικὸ, ἐμπρὸς σ' ὅλοκληρο τὸ Τάγμα καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς του. Η γιορτὴ ἀναμετάδοθηκε καὶ ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικό μας Σταθμό.

Η κύρια ἀρετὴ τῆς γιορτῆς ήταν ἡ ποικιλία τοῦ προγράμματος της καὶ ἡ γοργότητα στὴν ἀλλαγὴ τῶν ἐντυπώσεων καὶ παρὸ ὅλο ὅτι τὴν ἔβασιν ἡ ἑλλειψι προετοιμάσσοις ἀπὸ σκόπιμη ἐπίσπευσι, εἶχε φανερὸ μολαταύτας ἀπόδοσι καὶ ἱκανοποιητικὸ καλλιτεχνικὸ ἀποτέλεσμα.

Η χορωδία μὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἔξαιρέτου μουσικοῦ Χατζάκη ἔδωκε μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες της. «Ἐδωσε τὸν ὄμνο τῆς Κορτῆς τοὺς Κυνηγούτοὺς τοῦ Βέυπεο, τὴν Ξανθούλα τοῦ Κόκκινου, τὴν Καμπάνα τοῦ Σούμπερ, τὰ Πρόβατα τοῦ Καντούνη, τὴ Νεότητα τοῦ Ροδίου κ.ἄ. Ἀπὸ τὶς ἐκτελέσεις αὐτὲς ξεχώρισε ὁ ὄμνος τῆς Κορτῆς, ποὺ ἀποδόθηκε μὲ ὑποβλητικότητα καὶ ἀκριβῆ ἐρμηνεία τῶν μουσικῶν ἀξιῶν τοῦ τραγουδιοῦ. Ἀρκετὰ πετυχημένη ήταν καὶ ἡ ἀπόδοσι τῶν συνάδων της Κορτῆς, ποὺ ἀποδόθηκε μὲ ὑποβλητικότητα καὶ ἀκριβῆ ἐρμηνεία τῶν μουσικῶν ἀξιῶν τοῦ τραγουδιοῦ. Χατζάκης

παρουσίασε μ' ἀρκετὴ ἐπιτυχία τὰ γνωστὰ τραγουδια: ἡ «Μαριώ», τὸ «Καρναβάλι» καὶ τὰ «Κύματα τοῦ Δουνάβεως» (Ίβανοβίτς), καθὼς καὶ ἡ ὄργηστρα μ' ἔνα πρόγραμμα καλῆς ἐπιλογῆς ἐλαφρῶν τραγουδιῶν.

Η ὄρχηστρα λαϊκῶν ὄργανων πρόσθεσε τὸν πλούτο τῶν σύγχρονων λαϊκῶν τραγουδιῶν, ποὺ κ' ἔξαιρετη ἀπίγχηση ἔχουν στὴ μεγάλη ἔκταση τῶν λαϊκῶν σταθ-

μάτων κι' ἡ ἀξία τους ἀναγνωρίζεται σταθερὰ ἀπὸ τὴν ἐπισηματικὴ συνείδηση τῆς χώρας. Η ὄρχηστρα κι' οἱ τραγουδιστὲς καὶ παῖδες της τ' ἀπέδωκαν μὲ ἀρκετὴ δεξιότητα καὶ χωρὶς τὸ συνηθισμένο βάναυσο τόνο τῆς φωνῆς ωρισμένων τραγουδιστῶν, ποὺ τοὺς καθιέρωσεν ἡ φωνογραφία.

Γιὰ τὰ μονωδιακὰ μέρη τοῦ προγράμματος παρατηρούμε τὴν πλούσια φωνὴ τοῦ συναδ. Δημητριάδη στὸ «Γέρο-Δῆμο». Η φωνὴ του ἔχει δάθος καὶ δύναμι, Φανερώνει καλλιέργεια καὶ πλούσιο μουσικότητας. Εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία τὸ καλύτερο φωνητικό μας τάλαντο, ἔξω ἀπὸ κάθε σύγκρισι. Σὲ κατώτερο φυσικὰ ἐπίπεδο στάθηκε ὁ συν. Τόλιος ποὺ τραγούδησε τὸ «Ο Γιάννος κι' η Παγώνα». Τοῦ λείπει η ἀξιόλογη καλλιέργεια κι' ἡ ἀπαραίτητη πειθαρχία τῆς φωνῆς του. Απὸ τοὺς τραγουδιστὲς ἔλαφοιν τραγουδιῶν, πιὸ προκινητός φάνηκε δυνάδ. Χρυσόποιλος ποὺ διασπάθειά του νὰ δώσῃ, δύσι παίρνει, περισσότερο ἀπαλότητα κ' αἴσθημα, σπάζει τὴ φόμια τοῦ τραγουδιοῦ ἀλλὰ κερδίζει σὲ χρώμα καὶ τουφερότητα. Ο συγάδελφος Σιφοίκης ὀφεκτὰ καλός.

Εκτὸς ἀπὸ διάφορες παρεμβολές κωμικῶν λεπτομερειῶν τοῦ προγράμματος τὴ γιορτὴ ἐποίκιλε ἡ εύγενικὴ παραχώρησι δύο ἀξιωματικῶν τοῦ Ταγματοῦ νὰ δεχθοῦν τὴν ἐκτέλεσι δύο ἀπαγγελίων. Η ἐπιτυχία ήτο ἀρκετή. Ιδιαίτερα δ. κ. Βουδούρης ἀφῆκε ίσχυρὴ ἐντύπωσι κι' ἀνάφαιρέστη κανεὶς τὴ θεατρικὴ ἔνταση στὴν κλίμακα τῆς φωνῆς του — η ἀπαγγελία εἶνε ἐγγύτερα στὴ μουσικὴ παρὰ στὸ θέατρο — διαπιστώνει ὅτι ἔχει ἀξιοσημείωτη αἴσθησι καὶ πεῖρα σχετικὰ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸν εἶδος.

Έκει δύως ποὺ διάραστης ὑποχώρησε ἀπόλυτα καὶ πρόβαλε πλήρως τὴ γνώμη της. Η ἐπιτυχία της δένθησε δύο ἀπαγγελίων. Η ἐπιτυχία ήτο ἀρκετή. Ιδιαίτερα δ. κ. Βουδούρης ἀφῆκε ίσχυρὴ ἐντύπωσι κι' ἀνάφαιρέστη κανεὶς τὴ θεατρικὴ ἔνταση στὴν κλίμακα τῆς φωνῆς του — η ἀπαγγελία εἶνε ἐγγύτερα στὴ μουσικὴ παρὰ στὸ θέατρο — διαπιστώνει ὅτι ἔχει ἀξιοσημείωτη αἴσθησι καὶ πεῖρα σχετικὰ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸν εἶδος.

Έκει δύως ποὺ διάραστης ὑποχώρησε ἀπόλυτα καὶ πρόβαλε πλήρως τὴ γνώμη της. Συχνὰ ξεπέρασε καὶ τὸν ἔραστην χώρο. Υστερούμενος μονάχα — βασικὰ — στὴν πλοκὴ τοῦ προγράμματος καὶ στὴν πυκνή της τῶν ἐναλλαγῶν.